

Rapport

Datum: 30 juli 2007

Rapportnummer: 2007/157

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland hem bij een verkeerscontrole op 10 januari 2006 tussen het uitschrijven van de eerste en tweede aankondiging van beschikking onnodig lang heeft opgehouden.

Voorts klaagt verzoeker over de wijze waarop de politie haar beslissing van 24 april 2006 om het verzoek om schadevergoeding af te wijzen, heeft gemotiveerd.

Beoordeling

Algemeen

Op 10 januari 2006 hielden ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland in Amsterdam een verkeerscontrole waaraan verzoeker werd onderworpen. De betrokken ambtenaar schreef verzoeker twee bekeuringen uit wegens het niet kunnen tonen van een kentekenbewijs en het niet voldoen van de kentekenplaten aan de daartoe gestelde eisen.

Bij brief van 12 januari 2006 aan de politie gaf verzoeker aan dat de kentekenplaten op zijn voertuig wel juist waren. Volgens hem was de betrokken politieambtenaar onkundig op dit terrein en hij verzocht om vernietiging van de aangekondigde beschikking. Voorts klaagde verzoeker erover dat er tussen de tijd dat de betrokken politieambtenaar de eerste en de tweede aankondiging van beschikking uitschreef, twintig minuten zat. Verzoeker stelde in zijn brief dat hij een eigen koeriersbedrijf heeft en dat hij met dit soort onnodige vertragingen niet behoort te worden opgezadeld.

De politie liet verzoeker bij brief van 17 januari 2006 weten dat verzoekers bezwaar tegen de beschikking niet kon worden behandeld middels de klachtenregeling, maar dat hij bezwaar moest maken bij de officier van justitie.

Nadat verzoeker bezwaar had gemaakt bij de officier van justitie tegen de tweede beschikking (met betrekking tot de onjuiste kentekenplaten) stelde de officier van justitie verzoeker bij brief van 18 maart 2006 in kennis van het vernietigen van deze beschikking.

Verzoeker diende bij brief van 18 maart 2006 een schadeclaim in bij de politie. In deze brief gaf hij aan dat hij reeds had geklaagd over het optreden van de betrokken politieambtenaar en haar onkunde met betrekking tot deze kwestie. Dit had geleid tot oponthoud, dat hij graag vergoed wilde hebben wegens gederfde inkomsten. Verzoeker verzocht de politie een bedrag van € 100 aan hem over te maken.

In reactie op verzoekers schadeclaim deelde politieambtenaar S. hem bij brief van 24 april 2006 mee dat niet gezegd kon worden dat de politie in dit geval onrechtmatig had gehandeld. De nadelige effecten van de bekeuring waren door de officier van justitie ongedaan gemaakt door de beschikking te vernietigen. Volgens de politie behoort het tot verzoekers maatschappelijk risico als autorijdende ondernemer dat hij zo nu en dan een verkeerscontrole ondergaat.

Verzoeker stelde in zijn brief van 27 april 2006 opnieuw dat hij als kleine ondernemer niet hoeft op te draaien voor de fouten van de politie. Een kort oponthoud bij controles is volgens verzoeker onvermijdelijk en ervaart hij als acceptabel. Onnodige wachttijd acht hij niet acceptabel. Verzoeker herhaalde zijn verzoek om schadevergoeding.

Omdat verzoeker geen nieuwe feiten of omstandigheden had aangevoerd, verwees politieambtenaar S. verzoeker bij brief van 2 juni 2006 naar haar brief van 24 april 2006, waarin het verzoek om schadevergoeding volgens de politie gemotiveerd was afgewezen.

I. Ten aanzien van de verkeerscontrole

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar hem bij een verkeerscontrole op 10 januari 2006 tussen het uitschrijven van de eerste en tweede aankondiging van beschikking onnodig lang heeft opgehouden.

2.1 De korpsbeheerder heeft in zijn brief van 23 november 2006 aan de Nationale ombudsman gesteld dat hij de klacht ongegrond acht. Hij heeft zijn oordeel gebaseerd op de verklaring van de betrokken politieambtenaar, die weliswaar had erkend relatief onervaren te zijn, maar tegelijkertijd aannemelijk had gemaakt enige tijd nodig te hebben gehad voor de navraag en controle op het voertuig en de bijbehorende kentekenplaten. Volgens de korpsbeheerder is de mate van benodigde ervaring niet direct relevant. Van onnodig lang wachten was dan ook geen sprake, aldus de korpsbeheerder.

2.2 De betrokken ambtenaar heeft in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman in een e-mail bericht van 20 november 2006 gesteld dat zij zich het gehele voorval niet meer kon herinneren. Zij ging ervan uit dat zij in de tijd die tussen de eerste en tweede aankondiging van beschikking zat, navraag heeft gedaan en controle heeft uitgevoerd op het voertuig en de bijbehorende kentekenplaten.

Dat verzoeker haar een onervaren agente noemde, kon zij begrijpen omdat zij op dat moment iets meer dan een half jaar praktijkervaring had en destijds ook werd begeleid door een ervaren coach. Tevens komt de betreffende overtreding niet vaak voor, waardoor dit buiten de ervaring lag die zij op dat moment had, aldus de betrokken ambtenaar.

2.3 Nadat de Nationale ombudsman om nadere informatie had verzocht, heeft de betrokken ambtenaar in een schriftelijke reactie van 4 juni 2007 gesteld dat bij een verkeerscontrole waarbij de nadruk wordt gelegd om de documenten die een bestuurder bij zich moet hebben, alle politiesystemen worden nagegaan, waarbij NSIS, XPOL, RDW, HKS, OPS en GBA horen. Deze systemen zijn bedoeld om na te gaan of de betrokkene gesignaleerd staat, in het bezit is van een geldig rijbewijs, informatie over het voertuig (APK-keuring en verzekering) en of de betrokkene ingeschreven staat op het door hem opgegeven adres.

Voorts heeft de betrokken ambtenaar aangegeven dat zij destijds werd begeleid door een ervaren collega, bij wie zij hulp heeft gevraagd op het moment dat zij ontdekte dat er op het kentekenbewijs een duplicaatcode was afgegeven. De ervaren collega heeft samen met haar een onderzoek gedaan en ook voor hem was het een situatie die niet veel voorkomt, aldus de betrokken ambtenaar. De betrokken ambtenaar heeft gesteld dat doordat de situatie haar en haar collega niet bekend voorkwam, het onderzoek wellicht iets langer had geduurd.

Verder heeft de betrokken ambtenaar nog gesteld dat het tijdstip dat op de eerste beschikking is genoemd, het tijdstip is dat de overtreding had plaatsgevonden. Daarna moest de beschikking nog worden uitgeschreven.

Volgens de betrokken ambtenaar had het niet veel tijd gescheeld als de controle door een ervaren collega was uitgevoerd. Tenslotte benadrukte de betrokken ambtenaar dat zij het onderzoek samen met een ervaren collega heeft uitgevoerd, maar dat de beschikking alleen op haar naam staat en zij verzoeker alleen te woord heeft gestaan.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit betekent dat een verkeerscontrole niet onnodig veel tijd mag kosten voor een burger.

4. Nu verzoeker heeft gesteld dat er tussen het moment van het uitschrijven van de eerste en tweede aankondiging van beschikking twintig minuten zat en de betrokken ambtenaar dit niet heeft ontkend, gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat het oponthoud inderdaad twintig minuten heeft geduurd.

De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat verzoeker dit als lang heeft ervaren.

Allereerst diende de betrokken ambtenaar de eerste beschikking verder uit te schrijven en een aantal systemen te raadplegen. Toen zij ontdekte dat er op het kentekenbewijs een duplicaatcode was afgegeven, heeft zij de hulp ingeroepen van haar ervaren collega, die ook niet met een soortgelijke situatie bekend was.

Het is aannemelijk dat het feit dat het om een situatie ging die niet vaak voorkomt, heeft bijgedragen aan de duur van het oponthoud. Er diende immers navraag en controle plaats te vinden met betrekking tot de kentekenplaten. De Nationale ombudsman acht een oponthoud van twintig minuten in dit kader niet onaanvaardbaar. Dat de aankondiging van de beschikking achteraf onjuist is gebleken, doet hieraan niet af.

De politie heeft hiermee niet in strijd met het vereiste van voortvarendheid gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop de politie haar beslissing van 24 april 2006 om het verzoek om schadevergoeding af te wijzen, heeft gemotiveerd.

2.1 De korpsbeheerder heeft in zijn brief van 23 november 2006 aan de Nationale ombudsman verwezen naar de reactie van betrokken ambtenaar S. die de verzoeken om schadevergoeding bij brieven van 24 april en 2 juni 2006 had behandeld.

De korpsbeheerder merkte daarbij op dat in de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding niet met zoveel woorden is ingegaan op de eventuele nadelige gevolgen van een controle, maar dat betrokken ambtenaar S. wel verklaart dat de controle op zich tot het maatschappelijk en bedrijfsrisico van verzoeker behoort. In haar reactie van 6 oktober 2006 (zie hieronder onder 2.2) strekt het maatschappelijk en bedrijfsrisico van verzoeker zich eveneens uit over de eventuele nadelige gevolgen van de verkeerscontrole, zoals enig (noodzakelijk) oponthoud, aldus de korpsbeheerder.

De korpsbeheerder kon zich vinden in de reactie van betrokken ambtenaar S. en acht deze omissie - voor zover die in de afwijzingsbrieven naar de mening van de Nationale ombudsman tot een onvoldoende motivering van de afwijzing hebben geleid - hierbij voldoende gecorrigeerd.

2.2 Betrokken ambtenaar S. heeft in haar brief aan de korpsbeheerder van 6 oktober 2006 gesteld dat verzoeker in zijn brief van 18 maart 2006 niet had aangegeven wat de grondslag voor de schadevergoeding zou zijn. Zij heeft aangegeven dat ze in haar afwijzing alles is afgegaan, te weten of er onrechtmatig jegens verzoeker was gehandeld en of het handelen van de betrokken ambtenaar nadelige effecten voor verzoeker heeft gehad die niet voor zijn rekening zouden hoeven komen. Dit was dan ook de opbouw van haar brief van 24 april 2006, aldus S.

Volgens S. heeft de politie niet onrechtmatig jegens verzoeker gehandeld. Ook rechtmatig handelen kan een grond voor schadevergoeding opleveren wanneer de nadelige effecten

die de verkeerscontrole voor verzoeker opleverden - de foutieve bekeuring en het oponthoud - niet voor rekening van verzoeker zouden dienen te komen. Het eerste nadeel is ongedaan gemaakt door de officier die de beschikking had vernietigd en het tweede nadeel komt voor het maatschappelijk en bedrijfsrisico van verzoeker als automobilist en ondernemer, aldus S. Hierbij verwees S. naar een noot bij een uitspraak van de Hoge Raad van 17 september 2004, waarin onder meer werd bepaald dat de rechtmatige uitoefening van controlebevoegdheden oponthoud of ongemak met zich meebrengt.

Voorts heeft S. gesteld dat er bij tijd en wijle controles worden uitgevoerd door politieambtenaren en dat daarbij wel eens een fout wordt gemaakt, hoort eveneens bij het maatschappelijk risico.

Beoordeling

3. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit betekent dat wanneer een bestuursorgaan een beslissing neemt op een verzoek om schadevergoeding, het dient in te gaan op de gronden die aan het verzoek ten grondslag liggen.

4. Dat politieambtenaar S. in haar brief van 24 april 2006 heeft aangegeven dat de officier van justitie de nadelige effecten van de beschikking ongedaan heeft gemaakt, acht de Nationale ombudsman in het kader van het verzoek om schadevergoeding niet relevant. Verzoeker heeft immers expliciet aangegeven dat de schade die hij geleden had, was veroorzaakt door het lange oponthoud en niet door de beschikking zelf.

De motivering van de politie berust dan op de stelling dat niet gezegd kan worden dat de politie onrechtmatig heeft gehandeld en dat het tot verzoekers maatschappelijk risico als autorijdend ondernemer behoort dat hij zo nu en dan een verkeerscontrole ondergaat. Alhoewel de Nationale ombudsman het wel met deze stelling eens is, acht hij de motivering niet volledig. Nu verzoeker zijn verzoek om schadevergoeding heeft gebaseerd op het lange oponthoud (van twintig minuten) oordeelt de Nationale ombudsman dat het niet juist is dat de politie in het geheel niet is ingegaan op de duur van de verkeerscontrole. In zoverre wordt de afwijzende beslissing niet gedragen door een kenbare motivering. De politie heeft op dit punt in strijd met het motiveringsvereiste gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

5. De Nationale ombudsman is overigens van oordeel dat de korpsbeheerder het verzoek om schadevergoeding in redelijkheid heeft kunnen afwijzen omdat de politie verzoeker in dit geval niet onnodig lang heeft opgehouden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, is

niet gegrond ten aanzien van:

- de duur van de verkeerscontrole;

gegrond ten aanzien van:

- de beslissing op het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Onderzoek

Op 6 juni 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 5 juni 2006, met bijlagen.
2. Standpunt van de korpsbeheerder van 23 november 2006, met bijlagen.
3. Reactie van verzoeker van 31 januari 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond